

den, før afgiften er indbetalt af energileverandøren til staten.

Dette kan beskrives ved følgende eksempel:

En virksomhed får leveret fjernvarme fra et kraftvarmeverk via en mellemhandler. Virksomheden modtager i januar en faktura fra mellemhandleren for varme produceret og leveret i marts. I februar får virksomheden tilbagebetalt afgifter fra ToldSkat på baggrund af fakturaen. Afgiften indbetales til staten af kraftvarmeverket i april.

De nuværende regler fastsætter godt nok, at det er en betingelse for godtgørelsen, at energien er modtaget og forbrugt, samt at den er tilfaktureret virksomheden, men for de virksomheder, der f.eks. alene måler forbruget en gang hvert år, har man af praktiske hensyn tilladt, at godtgørelsen alene afhæng af, at der er modtaget faktura.

I langt de fleste tilfælde har dette ikke nogen negativ virkning for statsfinanserne. I nogle tilfælde godtgøres der måske lidt for hurtigt, mens der i andre tilfælde godtgøres lidt for langsomt, og i de fleste tilfælde er der tale om beskedne forskydninger for beskedne beløb.

Der har dog været tilfælde af mellemhandlere, der mere systematisk har forudfaktureret, hvorved staten har mistet likviditet. I visse tilfælde har det været bevidst for at opnå en likviditetsgevinst på statens regning, mens det i andre tilfælde har været begrundet i et ønske om at reducere kreditrisikoen.

Som nævnt kan myndighederne med de nuværende regler forlange, at godtgørelsen først finder sted, både når faktura er modtaget og varen er fysisk modtaget. Dette sker som nævnt ikke generelt, da det vil få et ellers smidigt a conto afregningssystem til at bryde sammen, herunder medføre at alle, herunder mindre forbrugere, foretager månedsafslæning og fører et dobbelt regnskab for energikøb (både noter fakturadato og fysisk forbrugsdato). Da der er en lang praksis for at godkende godtgørelserne alene på baggrund af fakturaen, har myndighederne været tilbageholdende med at forlange, at varen fysisk er modtaget eller forbrugt, for at godtgørelsen kan ske.

Mindre energiforbrugere modtager som hovedregel energi fra en registreret virksomhed, hvorved der ikke er noget samtidighedsproblem mellem afgiftens indbetaling og godtgørelse. Desuden har mindre energiforbrugere pga. det lavere energiforbrug og afgiftsbetaling ikke noget stort incitament til spekulativ kredittagning gennem forudfakturering og godtgørelse.

Det foreslås at give adgang til, at virksomheder med et lavt energiforbrug kan få mulighed for at få tilbagebetalt energiafgifter på baggrund af a conto fakture-

ringer, uden at den fysiske leverance af energi er modtaget af virksomheden.

Samtidig foreslås det at præcisere, at for virksomheder med et stort energiforbrug kan godtgørelse af energi- og kuldioxidafgift ikke ske, før energileverancen har fundet sted, og den dermed fysisk er modtaget i virksomheden.

Videre foreslås det, at såfremt tilbagebetalingsbeløbet opgøres på baggrund af fakturaer og lignende fra andre end registrerede virksomheder, kan de statslige told- og skattemyndigheder bestemme, at der kun kan medtages fakturaer for elektricitet, gas og varme, hvor afgiften er forfaldet. For varme skal afgiften være forfaldet for afgiftspligtige brændsler til varmfremstilling.

Dette giver mulighed for en situationsbestemt indskrænkning i adgangen til godtgørelse af afgifter i de tilfælde, hvor en forbruger søger godtgørelse for afgifter længe før forbruget, og dermed leveringen af de afgiftspligtige varer. Hermed kan de statslige told- og skattemyndigheder fremover nægte at godkende tilbagebetaling af energiafgifter, såfremt tilbagebetalingen skal ske på baggrund af forudfaktureringer.

Den foreslåede løsning vedrørende forudfakturering skal notificeres efter EU's statsstøtterelev.

Svovlfattig diesel og gas til rutekørsel

Svovlfattig dieselolie, gas og elektricitet, som anvendes til visse former for buskørsel (rutekørsel) er fritaget for energi- og CO₂-afgift.

Hjemmelen for afgiftsfritagelsen findes for så vidt angår mineralolie i artikel 8, stk. 4 i det hidtil gældende mineralolieafgiftsdirektiv – direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 – hvorefter sådanne ordninger kan indføres af miljømæssige hensyn og efter godkendelse af Rådet. På denne baggrund har Rådet vedtaget, at Danmark kan opretholde en ordning for så vidt angår køretøjer, som anvendes til lokal offentlig transport, jf. Rådets beslutning af 12. marts 2001 om punktafgiftsned sættelser og -fritagelser for visse mineralolier, når disse anvendes til særlige formål.

Bestemmelserne i lov om international buskørsel er imidlertid i dag inkorporeret i lov om buskørsel, og praksis har været sådan, at der generelt indrømmes afgiftsgodtgørelse for svovlfattig dieselolie og gas, når blot tilladelsen var givet efter lov om buskørsel. Der er derfor i praksis også givet godtgørelse til den form for international buskørsel, som omfattes af lov om buskørsel.

Tilladelse til rutekørsel med bus gives i visse tilfælde med hjemmel i forordning nr. 684/92/EØF som ændret ved forordning nr. 11/98/EF (Forordning om